

Sygn. akt IV KO 78/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 22 listopada 2016 r.,
w sprawie **J.W.**,
skazanego z art. 148 § 1 d k.k. i in.,
wniosku skazanego,
o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w [...] z dnia 12 maja 1994 r., sygn. akt II AKr .../94,
zmieniającego wyrok Sądu Wojewódzkiego w [...] z dnia 7 października 1993 r.,
sygn. akt XVI K .../92,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w [...] z dnia 7 października 1993 r.,
sygn. akt XVI K/92, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w
[...] z dnia 12 maja 1994 r., sygn. akt II AKr .../94, J. W. został uznany za
winnego popełnienia przestępstw z art. 148 § 1 d k.k. i in., za które
wymierzono mu karę łączną 25 lat pozbawienia wolności.

W dniu 3 listopada 2014 r. do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty
wniosek J.W. o wznowienie postępowania w ww. sprawie. Wyznaczony

skazanemu obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, a wobec nieuzupełnienia przez skazanego braków formalnych wniosku zarządzeniem z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt IV KO 87/14, odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania.

J.W. złożył w piśmie datowanym na dzień 4 listopada 2015 r. kolejny wniosek o wznowienie postępowania. Wraz z pismem przesłano protokół przesłuchania świadka J.W., która to czynność – jak wynika z pisma prokuratora Prokuratury Rejonowej – miała na celu ustalenie charakteru pisma J.W. z dnia 4 listopada 2015 r. W uzasadnieniu wniosku skazany zakwestionował zeznania świadka W. M., wskazał także na inny mechanizm powstania obrażeń u pokrzywdzonych E. B. i S. G.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie

ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5*).

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. W złożonym obecnie wniosku J.W. ponownie podjął bowiem próbę zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, wskazując że pokrzywdzonym E. B. i S. G. nie zadano ciosów siekierą. To zaś sprawia, że po raz kolejny przypomnieć należy skazanemu, iż jak wynika z protokołu sekcji zwłok S. G. „przyczyną zgonu S. G. stały się liczne bardzo rozległe obrażenia mózgowośćki z następowym znacznym zniszczeniem tkanki mózgowej. (...) Obrażenia głowy powstały od czynnych urazów zadanych narzędziem ostrokrawędzistym takim jak np. ostrze siekiery” (*k. 145v*). Śmiertelne obrażenia stwierdzone u pokrzywdzonego nie mogły zatem być zadane łomem, który jest narzędziem

tępy. Takie same wnioski zawiera protokół sekcji zwłok E. B.: „Stwierdzone obrażenia głowy powstały od wielokrotnych urazów zadanych narzędziami twardymi, tępymi lub tępo i ostro – krawędzistymi godzącymi w głowę denata. Narzędziami takimi mogło być np. ostrze lub obuch siekiery” (k. 167-167v).

Brak zatem powodów, dla których można by przyjąć, że śmiertelne rany rąbane stwierdzone u pokrzywdzonych mogły powstać od narzędzia innego niż znaleziona na miejscu zdarzenia siekiera. Sam zaś fakt, że pokrzywdzeni posiadali na ciele również obrażenia zadane narzędziem lub narzędziami tępymi nie pozostaje w związku z medycznymi przyczynami ich śmierci. Kwestia możliwości spowodowania obrażeń głowy pokrzywdzonych w wyniku uderzeń zadanych łomem była ponadto wprost przedmiotem badania w toku prowadzonego postępowania sądowego i rozważań sądu (*opinie sądowo – lekarskie, k. 567 i k. 897–898; uzasadnienie wyroku Sądu I – instancji, k. 958–960*).

W szczególności należy jednak podkreślić, że podstawa wznowienia postępowania wskazana w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., do której wnioskujący w istocie rzeczy się odwołuje, wymaga ujawnienia po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów, które wskazują na zaistnienie okoliczności wskazanych w tym przepisie, a ponadto nieznanymi przedtem tak sądowi, jak i stronie, a takich elementów nowości (*noviter reperta*) złożony wniosek nie zawiera.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

